

— 13 —

Indførselen av *rujern*, nemlig for den væsentligste del¹ støperirjern², har steget:

Fra ca.	20 000	ton	aa	rlig	i	ti	den	1895—1906
til	24 000	”	”	”	”	”	”	1907—1909
”	29 000	”	”	”	”	”	”	1910—1913

I de aller sidste aar (under krigen) har indførselen tildels været endnu noget større. Hertil kommer nogen indenlandsk produktion av støperirjern (se under avsnittet om elektro-masovnene ved Tinfos og Ulefos).

Man kan saaledes efter krigen regne med et indenlandsk forbruk av mindst 30 000 ton støperirjern aarlig.

Av vanlig *stangjern*³ (med boltjern og baandjern) kan paaregnes et fremtidig forbruk av mindst 50 000 ton aarlig.

Av vanlige *jernplater*⁴ forbrukes i de sidste aar før krigen 50 000 ton aarlig. Dersom skibsbyggerierne tar fart, vil forbruket netop paa dette omraade komme til at stige meget betydelig.

Kun av stangjern og jernplater, som kræver forholdsvis enkelt valsverk, vil man saaledes faa et forbruk av mindst 100 000 ton aarlig.

Hertil kommer bl. a. jern- og staastraad med 15 000 à 20 000 ton aarlig.

Indførselen av fortinnede (og forsinkede) jernplater⁵, som omtrent i sin helhet har gaat til hermetikfabrikerne, har steget

¹ Nogen faa tusen ton rujern (fosforfattig) er i de senere aar anvendt ved de indenlandske mindre staaiverker (Kristiania, Strømmen, Stavanger, Næs).

² Næsten i sin helhet fra England og Skotland.

³ Hovedsagelig fra Tyskland (med Belgien og Holland), ca. 15 pct. fra Sverige, men litet fra England.

⁴ Hovedsagelig fra Tyskland (med Belgien og Holland), kun ca. 12 pct. fra England og en bagatel fra Sverige.

⁵ Næsten udelukkende fra England og Skotland.